

UR AVSNITT 2, SCEN 1:

MANDA (VO)

Ida får syn på någonting på stranden. Ett par svarta Converse-skor. Men ingen syns till.

IDA

Hallå? Hallå!!!

MANDA (VO)

Hon får syn på någonting ute i vattnet. Långt ute. Ett huvud. Det är Vinter, men det vet inte Ida.

IDA (ROPAR)

Behöver du hjälp?

MANDA (VO)

Det kommer inget svar. Huvudet försvinner under vattenytan. Ida tvekar, är det nån som dyker? Men huvudet kommer inte upp igen. Hon sparkar av sej skorna och störtar ut i vattnet, hennes jeans blir genast tunga av havsvattnet. Hon simmar mot det ställe där huvudet försvann, och där, där kommer det upp igen bara för att försvinna under vågorna en andra gång. Ida dyker, ser något framför sig i havet, en människa, hon får tag i en arm, drar uppåt, Vinter är tung, men Ida är stark, hon får upp hen till ytan och sen är det inte så långt tills hon bottnar igen.

(MORE)

Det är ändå en kamp att hålla Vinter ovanför ytan för Vinter hjälper inte till, Ida tror att hen är medvetslös ända tills Vinter börjar hosta. Ida måste släpa hen den sista biten upp på stranden.

IDA

Herregud. Herregud!

VINTER HOSTAR

IDA (CONT'D)

Vad har hänt?!

VINTER

Ingenting.

MANDA (VO)

Ida är halvt hysterisk. Hon kan inte ta in vad som just hände – eller hände det? Har hon tolkat allt fel?

IDA

Alltså vad var det som... Inte försökte du väl ...

VINTER (BITER AV)

Nä.

VINTER SKAKAR AV KÖLD, IDA FÖRSÖKER LUGNA SEJ SJÄLV.

IDA

Du fryser. Kom här.

MANDA (VO)

Ida lägger armarna om Vinter, gnuggar hens axlar och armar för att värma. En kort sekund lutar sig Vinter mot henne. Mot en annan människa. Någon som verkar bry sig. Men det är inte lönt. Ångesten är kvar.

VINTER (TVÄRT)

Jag klarar mej. På riktigt, det var ett misstag.

IDA

Kom hem till oss. Jag bjuder på kakao.

MARKUS

Du är i vägen, Vinter. Hon är bara artig.

VINTER

Nä, jag går hem och byter om.

MANDA (VO)

Vinter tar sina skor och går sin väg. Ida sitter kvar på stranden och undrar om hon borde ringa 112. Men vad skulle hon säga? Inget hände. Väl. Tonåringen verkade ju okej.

IDA HUTTRAR TILL OCH GÅR HEMÅT HON OCKSÅ

MANDA (VO) (CONT'D)

Räddaren och den räddade går åt varsitt håll,
blöta, kalla och förvirrade. Vinter är varken
besviken eller lättad. Vinter känner ingenting.
Det är som om allt har slocknat inom hen.